

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 2004-2005

22 maart 2005

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR WELZIJN, VOLKSGEZONDHEID EN GEZIN

Vraag om uitleg van mevrouw Vera Jans tot mevrouw Inge Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de opnameplicht in de voorzieningen voor mensen met een handicap

Vraag om uitleg van mevrouw Marijke Dillen tot mevrouw Inge Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over een rechtvaardiger systeem voor de opname van gehandicapten in instellingen

Vraag om uitleg van mevrouw Helga Stevens tot mevrouw Inge Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de nieuwe Lissabonstrategie en de Social Policy Agenda van de Europese Commissie

Commissie voor Welzijn, Volksgezondheid en Gezin

Dinsdag 22 maart 2005

Voorzitter: de heer Luc Martens

– *De vragen om uitleg worden gehouden om 15.14 uur.*

Vraag om uitleg van mevrouw Vera Jans tot mevrouw Inge Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de opnameplicht in de voorzieningen voor mensen met een handicap

Vraag om uitleg van mevrouw Marijke Dillen tot mevrouw Inge Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over een rechtvaardiger systeem voor de opname van gehandicapten in instellingen

De voorzitter: Aan de orde zijn de samengevoegde vragen om uitleg van mevrouw Jans tot mevrouw Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de opnameplicht in de voorzieningen voor mensen met een handicap, en van mevrouw Dillen tot minister Vervotte, over een rechtvaardiger systeem voor de opname van gehandicapten in instellingen

Mevrouw Jans heeft het woord.

Mevrouw Vera Jans: Mijnheer de voorzitter, de vraag van mevrouw Dillen gaat inderdaad over hetzelfde onderwerp als de mijne, hoewel de titel van haar vraag beter gekozen is.

Momenteel wordt de laatste hand gelegd aan het besluit van de Vlaamse Regering betreffende de zorgregie en de bijstand tot sociale integratie van personen met een handicap en betreffende de erkenning en subsidiëring van een Vlaams platform van verenigingen van personen met een handicap. Deze zorgregie heeft tot doel een transparant en rechtvaardig opname- en bemiddelingsbeleid te re-

aliseren, om het bestaande aanbod af te stemmen op de vraag en om een gefundeerde planning van het nieuwe aanbod te realiseren. De vernieuwde, verfijnde manier van registreren, namelijk de centrale registratie van zorgvragen, heeft ons reeds duidelijk gemaakt dat mensen die het meest dringend nood hebben aan zorg, vaak het langst op deze wachtlijst staan.

Mevrouw de minister, in dat licht hebt u laten verstaan te werken aan een protocol van noodsituaties, dat voorzieningen in bepaalde omstandigheden kan verplichten om rond de tafel te gaan zitten met betrekking tot één concrete zorgvraag en één concrete zorgvrager. Er zou hier dus sprake zijn van een collectieve verantwoordelijkheid van de sector.

Mevrouw de minister, wanneer wordt dit protocol toegepast? Wanneer wordt een situatie beschouwd als een noodsituatie? Wie bepaalt dat? Gebeurt dat volgens bepaalde criteria of is dat voor interpretatie vatbaar? Wat wordt verstaan onder de 'collectieve verantwoordelijkheid van de sector'? Ik begrijp wel wat daarmee wordt bedoeld, maar mag ik er ook van uitgaan dat men nooit één bepaalde voorziening kan verplichten over te gaan tot opname? Die verantwoordelijkheid zou dus altijd collectief zijn. Wordt bij de toepassing van dat protocol een oplossing gegarandeerd?

Er is geen individuele opnameplicht, maar wel een motiveringsplicht per voorziening. Ik vraag me af hoe ik dat moet begrijpen. Hoe sterk of stevig onderbouwd moet die motivering zijn? Ik neem aan dat die motivering schriftelijk zal gebeuren. Wordt die tekst naderhand nog ergens besproken of beschouwt men de motivering als definitief? Als bijvoorbeeld een aantal voorzieningen een concrete zorgvraag krijgen, en elke voorziening gaat

Jans

individueel motiveren waarom die persoon er niet terecht kan, wat is dan de kracht van die motiveringsplicht?

De voorzitter: Mevrouw Dillen heeft het woord.

Mevrouw Marijke Dillen: Mijnheer de voorzitter, geachte leden, mevrouw de minister, een paar weken geleden werd u vrij hard aangepakt met betrekking tot de wachtlijsten en het feit dat die zijn omgevormd tot het centrale zorgvraagregistratiesysteem. Vandaag blijkt die aanval volledig ten onrechte te zijn geweest. Als ik me mag baseren op wat thans blijkt, dan zou dit systeem nauwkeuriger en gedetailleerder werken en betere informatie leveren over de specifieke zorgvragen.

Er is inderdaad gebleken dat vandaag veel personen met een zeer zware handicap soms heel lang moeten wachten alvorens er een plaats vrijkomt. Meestal gaat het over die personen die eigenlijk zeer dringend hulp nodig hebben. Meteen nadat dit duidelijk is geworden, hebt u aangekondigd te zullen werken aan een verbetering van het systeem, om op een meer rechtvaardige wijze de opname van personen met een handicap in instellingen mogelijk te maken. Om ervoor te zorgen dat mensen die hoogdringend opvang nodig hebben, die ook krijgen, gaat u instellingen meer verplichten mensen met een zware handicap op te nemen. Dat las ik althans in de pers. Dat is positief. Het is wenselijk en zelfs noodzakelijk dat er wijzigingen, verbeteringen en verfijningen van het systeem komen, in het voordeel van personen met een zware handicap. Het is onze plicht ervoor te zorgen dat bij voorrang voor deze mensen oplossingen worden uitgewerkt.

Volgens de informatie waarover ik beschik, blijft veel echter nog steunen op vrijblijvendheid. U stelt dat u de hele sector een collectieve verantwoordelijkheid wilt geven en dat u deze instellingen wilt verplichten om samen een oplossing te zoeken, zonder dat wordt voorzien in een opnameplicht. Ik ga hier vandaag niet pleiten voor de opnameplicht. Dat is immers een zeer moeilijk dossier. Dit blijft echter wat vrijblijvend, wat me doet vrezen dat dit mooie principe dode letter dreigt te blijven.

Op welke wijze gaat u het huidige systeem verbeteren? Welke criteria hanteert u om sommige mensen

bij voorrang een opvangplaats aan te bieden? U verwijst naar de collectieve verantwoordelijkheid, maar zonder verplichting. Welke regeling geldt er indien in het nieuwe systeem een hoogdringende opvang nodig is, maar er geen plaats beschikbaar blijkt te zijn? Is het aangekondigde rechtvaardige systeem een herschikking binnen de bestaande opvangcapaciteit, of geldt het enkel voor nieuwe bijkomende plaatsen die zullen worden gecreëerd?

We kunnen het er allen over eens zijn dat collectieve verantwoordelijkheid zeker in dit dossier heel belangrijk is. Welke maatregelen gaat u nemen om dit te ondersteunen en de sector terzake te stimuleren?

De voorzitter: Mevrouw Stevens heeft het woord.

Mevrouw Helga Stevens: Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, ik wil me heel graag aansluiten bij de vragen van mevrouw Jans en mevrouw Dillen. Afgelopen zaterdag ben ik naar een feestzitting geweest van FOVIG, de federatie van ouders van mensen die in een instelling verblijven. Ik heb daar meermaals de vraag gehoord hoe het nu zit met die opnameplicht. Er was een panel aanwezig, bestaande uit afgevaardigden van verenigingen van welzijnsinstellingen, het Vlaams Fonds en de vakbonden. Het ging over een vijftal mensen. Ook een medewerker van uw kabinet was er. Niemand van het panel kon echter een duidelijk antwoord geven op deze terechte vraag van de ouders. Ik begrijp wel dat we de instellingen niet kunnen verplichten tot een opname. Zoals mevrouw Dillen net zei, moeten we voorzichtig zijn. Maar mijns inziens kan het ook niet dat een instelling ouders in hun gezicht moet zeggen dat er geen plaats meer is. Wij subsidiëren de instellingen. Als die mensen echt zwaar zorgbehoevend zijn, dan moet er een plaats worden gevonden. Ik vrees echter dat er bij de instellingen wat koudwatervrees heerst. Ik vraag me trouwens af of de instelling op de een of andere manier financieel afgestraft wordt wanneer een zwaar zorgbehoevende persoon daar wordt opgenomen. Ik weet niet of die personen dezelfde financiële en materiële omkadering krijgen als mensen met een lichtere behoefte. In elk geval, de kwestie van de al dan niet verplichte opname is een heel grote bekommernis voor ouders van personen met een handicap. Hier moeten we dus echt een oplossing voor vinden, misschien niet in de vorm van een individuele opnameplicht, maar met een soort regionale opnameplicht, zeker op korte termijn.

De voorzitter: Minister Vervotte heeft het woord.

Minister Inge Vervotte: Mijnheer de voorzitter, dit past heel goed bij de discussie die we zonet hebben gevoerd. Het is de bedoeling van dit besluit dat we doelgericht, doelmatiger en rechtvaardiger handelen. Zoals mevrouw Dillen al zei, hebben we met de verfijning van de wachtlijsten vastgesteld dat degenen die de zorg het meest nodig hebben, het langst op de lijst blijven staan. Dat zou ons het schaamrood op de wangen moeten geven. De overheid financiert deze sector immers grondig. We moeten terzake dus onze maatschappelijke verantwoordelijkheid nemen. Daarom hebben we dit besluit opgesteld. Met het besluit kunnen we gericht optreden voor degenen die bijvoorbeeld de hoogste urgentiegraad hebben of het langst op de wachtlijst staan.

Als er een plaats vrijkomt in een instelling, moet er voorrang worden gegeven aan de persoon met de hoogste urgentiegraad of de langste wachttijd. Indien dat niet gebeurt, dan moet dit worden gemotiveerd. Er zijn wel rechtvaardigingsgronden voor het feit dat niet elk individu in elke voorziening of instelling kan worden opgenomen. Er kan worden afgeweken van de regel, wanneer die afwijking kan worden gemotiveerd, zowel op vraag van het individu, omwille van zijn keuzevrijheid, als op vraag van de voorziening. Nemen we het voorbeeld van een leefgroep met allemaal 50-plussers. We kunnen veronderstellen dat het geen goede keuze is om iemand van 23 jaar die daarvoor in aanmerking komt, daar op te laten nemen. Ook bestaat de kans dat iemand niet thuishoort in een leefgroep en daar misschien nog meer achteruit zou gaan dan dat dit stimulerend of positief zou zijn.

Dit is echter niet vrijblijvend. Wij bepalen heel duidelijk dat de voorziening verplicht is te motiveren waarom ze niet ingaat op die prioriteitsregeling. Die motiveringsverslagen worden ook besproken. Ze zijn open en transparant. Ze moeten kenbaar worden gemaakt. Ze worden besproken binnen de regionale overlegorganen. In die organen zetelen de verenigingen van personen met een handicap, de voorzieningen, de verwijzende instanties, de provincies en het Vlaams Fonds. Dit moet dus kenbaar worden gemaakt en gemotiveerd. Zoals hier werd gesteld, nemen een aantal voorzieningen hun maatschappelijke verantwoordelijkheid zeer goed op, terwijl andere steeds de dans ontspringen. Dat laatste zal minder mogelijk worden. Er is immers

sprake van sociale controle. Er wordt duidelijk wie wat doet in een bepaalde situatie.

We proberen dus de sector collectief verantwoordelijk te maken. We vinden dat een individuele opnameplicht niet kan, omwille van de keuzevrijheid van het individu en het feit dat een voorziening moet kunnen zeggen of opname al dan niet mogelijk is. Maar we willen wel een collectieve plicht. Bij noodgevallen is er bijvoorbeeld een protocol. In die gevallen moet er wel degelijk een opname zijn en is dat een collectieve verantwoordelijkheid. Dat protocol zal worden opgesteld door de permanente cel, waarin mensen van het Vlaams Fonds zetelen, net als de verwijzers, de gebruikers en de provincie. Dit zal heel duidelijk zijn wanneer men te maken heeft met een noodsituatie, wat betekent dat iedereen zijn verantwoordelijkheid zal moeten nemen.

Dit is slechts een stap. Vanaf het begin heb ik heel duidelijk gesteld dat dit niet de oplossing is voor het wegwerken van de wachtlijsten. Daartoe moeten we ook een uitbreidingsbeleid voeren. Daar hebben we het hier al uitvoerig over gehad. Het is wel een stap waardoor dit rechtvaardiger en transparanter zal worden gemaakt. De sector wordt mee collectief verantwoordelijk. We zullen echter verder gaan. Nu zijn er gesprekken bezig over trajectbegeleiding en zorggradatie. Daar zal nog meer de bekommernis een rol spelen over het feit dat sommige voorzieningen mensen met een zwaardere handicap opnemen en op dezelfde wijze worden gesubsidieerd als voorzieningen die personen met minder zware handicaps opnemen. Dat willen we veranderen door de huidige gesprekken over de zorggradatie. Die zal gekoppeld zijn aan de financiering, zal transparanter zijn en meer gericht op het individu zelf.

De voorzitter: Mevrouw Jans heeft het woord.

Mevrouw Vera Jans: Mevrouw de minister, ik dank u voor uw antwoord. Ik ben blij te horen dat er te allen tijde aandacht zal zijn voor de keuzevrijheid van de persoon met een handicap en dat het specifieke karakter van een voorziening ook steeds een rol zal spelen. Het is goed dat het motivatieverslag geen intern document is, en dat het wordt bekendgemaakt aan de voorzieningen en de andere partners in het regionaal overleg. De collectieve verantwoordelijkheid of opnameplicht die we nu aan de sector geven of vragen, is inderdaad maar één stap, maar dan wel een niet onbelangrijke stap

Jans

in de goede richting. Het zorgregiebesluit, om even de korte titel te gebruiken, zal een heel waardevol besluit zijn.

De voorzitter: Mevrouw Dillen heeft het woord.

Mevrouw Marijke Dillen: Mevrouw de minister, ik dank u voor uw antwoord. Het is inderdaad een eerste, maar toch een positieve stap. Het is de plicht van iedereen u zo veel mogelijk te steunen bij uw initiatieven om voor de mensen die dat het hardst nodig hebben, zo vlug mogelijk een oplossing uit te werken. Er zal nooit een ideaal systeem bestaan, en er zullen altijd probleemsituaties zijn. Daar moeten we absolute voorrang aan geven.

De voorzitter: De heer Caron heeft het woord.

De heer Bart Caron: Mevrouw de minister, dit maakt deel uit van het uitvoeringsbesluit. In de loop van het parcours hebt u de nuance aangebracht – sommigen zouden het een afzwakking noemen – dat het geen individuele maar een collectieve verantwoordelijkheid is.

We moeten het systeem alle krediet geven, vooral dan het collectieve aspect. Het feit dat het ook gemonitord wordt door het ROG, kan ons veel leren. Ik stel voor dat we twee jaar na de invoering van het besluit een evaluatie maken van de effecten ervan, om na te gaan of het lossier of strakker moet, en hoe het met de keuzevrijheid zit, zowel die van de gebruiker als van de voorziening. Ik geef u alle vertrouwen, maar zou het toch nog in deze regeerperiode willen toetsen.

De heer Luc Martens: Mevrouw de minister, u hebt er terecht op gewezen dat de gevallen waarin u meer 'dwingend' wilt optreden, vaak complex zijn, of mensen betreffen die al een lange wachttijd doorlopen hebben. Het kunnen ook combinaties van die twee zijn. Dat is inderdaad juist.

In de wachttijd heeft de omgeving zich vaak moeten behelpen. Daardoor hebben die mensen en gezinnen veel ervaring opgebouwd. Vaak aarzelen instellingen of ze wel in staat zijn dat op een goede manier te doen. Het komt er niet alleen op aan iemand onderdak te geven, maar ook een omgeving te creëren waar mensen op een goede manier kun-

nen worden opgevangen. Het is in wezen altijd, maar a fortiori hier, belangrijk te bekijken hoe die expertise, ervaring en perceptie die in de omgeving van de persoon in kwestie zijn ontstaan, kunnen worden gewaardeerd bij de opname in een instelling.

De voorzitter: Minister Vervotte heeft het woord.

Minister Inge Vervotte: Mijnheer de voorzitter, collega's, ik sta open voor bijstellingen. Die zullen er trouwens voortdurend zijn. We kunnen ook op zeker moment een ijkpunt kiezen, een soort nulmeting. Ik moet u nog meedelen dat dit allemaal van toepassing is op alle plaatsen, en niet alleen op de bijkomende plaatsen. Het geldt dus niet alleen in de toepassing van het uitbreidingsbeleid.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Helga Stevens tot mevrouw Inge Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de nieuwe Lissabonstrategie en de Social Policy Agenda van de Europese Commissie

De voorzitter: Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Stevens tot mevrouw Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de nieuwe Lissabonstrategie en de Social Policy Agenda van de Europese Commissie.

Mevrouw Stevens heeft het woord.

Mevrouw Helga Stevens: Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, vandaag en morgen vindt de Europese top van staatshoofden en regeringsleiders plaats. Ik hoop dat de minister mijn vraag, die ze vorige week heeft ontvangen, heeft doorgegeven aan de Belgische eerste minister, want dit is echt van belang voor de toekomst van Europa, meer bepaald met betrekking tot de vraag of er nog een sociaal Europa zal overblijven of niet.

De Europese Commissie heeft onlangs enkele documenten voorgesteld in verband met het sociaal beleid en de tewerkstelling. Op deze beleidsdomeinen heeft de Commissie blijkbaar voor een nieuwe benadering gekozen. Met de nieuwe Lissabonstrategie en de Social Policy Agenda van de Europese

Stevens

Commissie wordt de strategie van de Europese Unie op sociaal en economisch vlak in de periode 2005-2010 bepaald.

Er zijn vier belangrijke documenten. Het eerste, de mededeling van de Europese Commissie aan de Europese Raad van 2 februari 2005 'Samenwerken voor groei en jobs', is een nieuwe start voor de Lissabonstrategie. Het tweede is het ontwerp Social Policy Agenda; het derde het ontwerp joint report over tewerkstelling; en het vierde het joint report betreffende de sociale bescherming en sociale inclusie.

Het Europees Gehandicaptenforum, waarvan het Belgisch gehandicaptenforum deel uitmaakt, heeft een onderzoek gedaan naar de impact van deze documenten op de rechten en het dagelijks leven van mensen met een handicap in Europa. In het algemeen blijkt uit de documenten dat de Europese Commissie heel veel belang hecht aan de strategie van groei en jobs gebaseerd op de concurrentiekracht en de economische ontwikkeling. Met die nieuwe visie worden echter de sociale pijler en de milieupijler terzijde gelaten. Nochtans maken die pijlers inherent deel uit van de oorspronkelijke Lissabonstrategie.

De Lissabonstrategie werd gelanceerd in 2000 opdat Europa de meest competitieve en dynamische kenniseconomie in de wereld zou worden, waar duurzame economische groei mogelijk zou zijn, en dat in combinatie met meer en betere jobs en een grotere sociale samenhang. Die strategie is gebaseerd op een samenhang van drie verschillende pijlers: de economische en de sociale pijler, en de milieupijler. Nu echter blijkt dat er met prioritaire pijlers zal worden gewerkt. Dat betekent dat de economische pijler op de eerste plaats komt, en dan pas de andere twee. De nationale overheden zullen in hun rapporten aan de Europese Commissie dan ook de sociale doelstellingen weglaten.

Nog meer betreurenswaardig in het nieuwe plan van de Europese Commissie is dat het joint report over tewerkstelling en het joint report betreffende sociale bescherming en sociale inclusie van 2005 vragen doen rijzen over de tewerkstellingskansen van kwetsbare personen, bijvoorbeeld personen met een handicap. Zij dreigen uitgesloten te worden. Zonder aangepaste sociale maatregelen zal 16 procent van die arbeidskrachten problemen hebben

met integratie, en mogelijk een job mislopen. Het gevolg is dan dat de doelstellingen van Lissabon in 2010 niet gehaald zullen worden.

Ik ben het volledig eens met het Europees Gehandicaptenforum dat de economische vooruitgang niet mogelijk is zonder dat tegelijk werk wordt gemaakt van sociale inclusie en milieubescherming. Alleen de nadruk leggen op de groei, zal leiden tot nog grotere sociale uitsluiting en meer werkloosheid.

De kloof tussen arm en rijk blijft in de Europese Unie nog groeien. De doelstellingen om armoede en sociale uitsluiting weg te werken, zijn nu nog meer prioritair dan vijf jaar geleden, toen de Lissabonstrategie werd voorgesteld.

Mevrouw de minister, hoe staat u tegenover de nieuwe benadering van de Europese Commissie in uitvoering van het Lissabonplan, waarmee vooral wordt gefocust op de economische pijler ten nadele van de sociale pijler en de milieupijler? Wat is volgens u, gezien die nieuwe Europese politieke lijn, nog de waarde van de Europese sociale rapporten zoals het ontwerp Social Policy Agenda, het ontwerp joint report over tewerkstelling en het joint report betreffende de sociale bescherming en inclusie?

Hebt u weet van het onderzoek van het Europees Gehandicaptenforum naar de impact van deze nieuwe visie van de Europese Commissie op de rechten en het dagdagelijks leven van personen met een handicap in Europa? Hoe staat u daar tegenover? Zult u stappen ondernemen om de politiek van de Europese Commissie bij te sturen? Zo ja, welke? Hoe staat u tegenover de participatie op nationaal en regionaal vlak van gehandicaptenorganisaties aan de ontwikkeling, uitvoering en evaluatie van het Lissabonplan door de nationale en regionale overheden?

De voorzitter: Mevrouw Merckx heeft het woord.

Mevrouw Trees Merckx-Van Goey: Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, het discours over Lissabon, de doelstellingen en de gevolgde methode zijn heel belangrijk. Daarbij is ook de samenhang van belang. Juist daarom hebben minister van Werk Vandenbroucke en minister van Economie, Innovatie en Wetenschapsbeleid Moerman zich akkoord verklaard in de commissie die ik voorzit, een en ander in zijn samenhang te

Merckx-Van Goey

bekijken. Daartoe houden we een gedachtewisseling met de minister-president over de stand van zaken en over wat Vlaanderen zal ondernemen met betrekking tot het Lissabonproces. We willen ook uitzoeken welk draagvlak daarvoor kan bestaan in het parlement.

Ik wens daar niet in detail op in te gaan, maar het slechts in het midden brengen. Als er inderdaad in de regering een afspraak is over de coördinatie, dan is dat een signaal dat ze het ernstig wil nemen, er belang aan hecht en de garantie wil geven dat het gecoördineerd zal gebeuren. Dat kan een aanwijzing zijn voor het parlement om zich daarin in te schrijven.

De voorzitter: Minister Vervotte heeft het woord.

Minister Inge Vervotte: Mijnheer de voorzitter, collega's, mijn antwoord zal kort zijn, aangezien er in het parlement een afspraak is gemaakt dat de minister-president dit debat zelf zou leiden en coördineren. Ik geef kort een aantal elementen aan, maar in de brede gedachtewisseling in de commissie waarnaar mevrouw Merckx verwees, zal het standpunt van de Vlaamse Regering vertolkt worden door de minister-president.

We hebben altijd duidelijk de stelling ingenomen dat de drie pijlers belangrijk zijn. Voor mij is een sociaal Europa essentieel voor Europa. We moeten daar heel goed mee omgaan. Reeds in november heeft de Vlaamse Regering gepleit voor een evenwicht tussen de economische, de sociale en de ecologische pijler van de Lissabonstrategie.

Het is naar aanleiding van de mededelingen over de herziene Lissabonstrategie en de nieuwe sociale beleidsagenda, dat er hierover al herhaaldelijk is gesproken in de Vlaamse Regering. De regering heeft daarbij ook concrete standpunten ingenomen, en bezorgd aan de Belgische regering. Dat stelt de Belgische regering in staat het standpunt te vertolken dat we vandaag en gisteren op de radio hebben kunnen horen.

In het Vlaamse regeerakkoord leggen we heel sterk de nadruk op meer ondernemen en meer werkgelegenheid. We zien deze factoren als noodzakelijke voorwaarden voor meer sociale cohesie en een effectief milieubeleid. Dit mag echter niet eenzijdig

worden benaderd, waarbij alles in dienst komt te staan van die economische pijlers. Onze conclusie is dan ook zeer duidelijk: voor ons is de mededeling van de Europese Commissie over groei en jobs aan de voorjaarsbijeenkomst van de Europese Raad onvoldoende. We hadden ook liever gezien dat de Europese Commissie prioriteiten binnen de drie pijlers had geïntegreerd, veeleer dan zich te concentreren op één onderdeel binnen de strategie.

Het gemeenschappelijke rapport over sociale bescherming en sociale inclusie zal een bron vormen voor de lentetop. Er zal worden gerapporteerd aan de raad en de commissie. Op basis van de input die werd gegeven, kunnen de raad en de commissie steeds aanbevelingen doen. We zijn dus erg benieuwd naar de resultaten van de lentetop. Ik heb vernomen dat het Europees Gehandicaptensforum nog met een uitgebreide 'policy paper' voor de dag zal komen. Ik heb die mensen dan ook uitdrukkelijk gevraagd me die nota te bezorgen, zodat ik terzake verdere stappen kan zetten.

Voor Vlaanderen is het verhogen van de werkzaamheidsgraad van personen met een handicap inderdaad een van de uitdagingen van de komende jaren. We zijn dan ook bezig de trajectbegeleiding terzake verder te verfijnen. Daar zullen we later op kunnen ingaan. We staan achter de betrokkenheid van gehandicaptenorganisaties bij een regionaal en nationaal Lissabonplan. We zullen dit actief steunen. Zo heeft de Vlaamse Regering gevraagd dat, binnen de context van de nationale actieplannen die nu moeten worden opgesteld, ook regionale actieplannen moeten kunnen worden opgenomen.

Uit het regeerakkoord en de beleidsnota's valt al op te maken dat we de toekomstige strategie zullen opstellen in nauw overleg met en met nauwe betrokkenheid van alle belanghebbenden.

De voorzitter: Mevrouw Stevens heeft het woord.

Mevrouw Helga Stevens: Mevrouw de minister, ik dank u voor dit duidelijke antwoord. U stelde dat we een en ander op de radio konden horen. Ik kan natuurlijk niet horen wat er op de radio wordt gezegd, maar misschien zal ik het morgen wel in de krant lezen. (*Gelach*)

Het was maar een grapje.

Het verheugt me te horen dat de Vlaamse Regering de participatie van personen met een handicap zal

Stevens

bevorderen en ook al heeft gedacht aan regionale actieplannen Dat is erg belangrijk. Vlaanderen is bevoegd voor alles wat te maken heeft met de sociale sector. We kunnen dus zeker samenwerken met de Belgische overheid. Zo kan Vlaanderen een belangrijke rol spelen.

Ook ben ik blij te horen dat er contacten zijn geweest met het EDF om dat document op te vragen. Toen ik nog een andere baan had, heb ik geleerd dat het EDF heel productief is wat het opstellen van documenten betreft. Ook verheugt het me dat er zal worden getracht tijdens de lentetop aandacht te hebben voor de drie pijlers, en dit op evenwaardige basis. Anders zal het sociale Europa een hol begrip zijn en dan zal de steun van de bevolking voor Europa nog verder afkolven.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 15.48 uur.*

HANDELINGEN

De handelingen zijn het woordelijk verslag van de plenaire vergaderingen en van de in openbare commissievergaderingen gehouden interpellaties en vragen om uitleg.

Ze worden in twee edities uitgegeven:

- de eerste, met witte kaft, bevat de handelingen van de plenaire vergaderingen;
- de tweede, met witte kaft en met bovenaan links de letter C met een chronologisch volgnummer, de vermelding van de commissie met het volgnummer van de vergadering per commissie, bevat de handelingen van de in openbare commissievergaderingen gehouden interpellaties en vragen om uitleg. Per commissie en per vergadering wordt een editie van de handelingen uitgegeven.

FIN : Commissie voor Algemeen Beleid, Financiën en Begroting
SFIN : Subcommissie voor Financiën en Begroting
BRU : Commissie voor Brussel en de Vlaamse Rand
BIN : Commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden, Bestuurszaken, Institutionele en Bestuurlijke Hervorming en Decreetevaluatie
WON : Commissie voor Wonen, Stedelijk Beleid, Inburgering en Gelijke Kansen
BUI : Commissie voor Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Internationale Samenwerking en Toerisme
OND : Commissie voor Onderwijs, Vorming, Wetenschap en Innovatie
CUL : Commissie voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media
WEL : Commissie voor Welzijn, Volksgezondheid en Gezin
ECO : Commissie voor Economie, Werk en Sociale Economie
SWAP : Subcommissie voor Wapenhandel
LEE : Commissie voor Leefmilieu en Natuur, Landbouw, Visserij en Plattelandsbeleid en Ruimtelijke Ordening en Onroerend Erfgoed
SLAN : Subcommissie voor Landbouw, Visserij en Plattelandsbeleid
OPE : Commissie voor Openbare Werken, Mobiliteit en Energie

